

254

Ed

FRANS MICHAEL FRANZÉN.

Selma-Laulut ja Wiisut.

HELSINGISSÄ, 1872.

G. W. Edlund'in kustannuksella.

IV 61
Kopit

FRANS MICHAEL FRANZÉN
Selma-Laulut ja Wiisut

FRANS MICHAEL FRANZÉN.

Selma-Laulut ja Wiisut.

Suomennoksia.

Helsingissä,

J. C. Frenckell'in ja Pojan tykönä, 1872.

G. W. Edlund'in kustannuksella.

FRANZ MICHAEL FRANKE

Selma-Laulut ja Runot

Selma-Laulut.

Runotar.

Haavan alla lähteen luona —
Ah, sen muistan ainiaan —
Ladloin, mitä mieleen tuonna
Tunne lie, mut suotta vaan.

Kultaliopeens' oli maasta
Päivä pilviin vetänyt.
Puitten läpi katsoi haasta
Kalpein kasvoin kuu jonyt.

Laulaa kyllin saatuansa,
Laski lintu kevähän
Alas saamaan kullaltansa
Suudelman tai enemmän.

Tuosta tyhjäksi sydämeni
Tunsin, rauhani se vei:
Kuulijaa ei soitolleni,
Palkan-antajaa mull' ei!

Huokaus näin multa ääntyi.
Kannel multa luikahtui;

Silmä taivahalta kääntyi,
Itscheni sulkeui.

Hulluus päässäni liikkuu?
Hunsiin, katsoin ylhäällen:
Haavan latvassahan kiikkuu
Seppelöitty kantelen!

Taivas! minkä suloneidon
Lehdissä sain nähdä sen:
Koskaan hymyn, silmänheiton
Vertaist' tuon ma nähnyt en.

Selman' olit, siitä illoin
Runottaren' armas mun;
Kaukaa kannisna, kuin silloin,
Tänne käyvän taas nään sun.

Istu, kuule soittoani;
Mua älä katso noin;
Virheellistä kanneltani
Muuten tuskin soittaa voin.

Josko lauluissani soisi
Kainoutes' sulous,
Kuningasten armio oisi
Halpa, maankin rikkaus.

Ihmisen kasvat.

The human face divine.
Muron.

Setristön jo päältä haamun
Öisen poiti luomis-aamun
Koitto kundennen.
Lehtoon lensi kultasiipi
Perho, kukkasissa hiipi,
Niitä sundellen.

Päärly paistoi aaltoin alla;
Joutsen kulki ulapalla
Purjein valkoisin;
Viinamarja hehkueli;
Kyyhky kaino leikitteli
Laaksoss' Edenin.

Kauneuspa korkein puuttui
Luonnoss' — siltä vielä puuttui
Kruunu luotujen;
Sikskun valkenteen tuopi
Kasvonsa ja maasta luopi
Silmäns' ihminen.

Lumi tunturoilla tuli
 Tummaks; aamuruskon tuli
 Rupes' sammumaan;
 Kasvoin kirkkautta nähden,
 Miel' ei tehnyt päivän tähden
 Jaada yli maan.

Elävät kaikk' kumarsivat
 Kasvoillen, jotk' korkenivat
 Maasta silmineen,
 Jotka lempi, sulo täytti,
 Joissa iki-toivon näytti
 Loiste kyöneen.

Enkeleinkin parvi utta
 Ihmetteli ihanuutta,
 Katsoi Luojahan.
 Luoja merkkins' siihen teki,
 Hymyellen sillä näki
 Muotons' olevan.

Tyhmä raukka! älä hunda:
 Kaikk' on tomua, ei muuta
 Luonnoss' aietta.
 Lähteen luo käy, kun sen vesi
 Näyttää muodon kasvojesi,
 Mahdat vaieta.

Katso otsaa viisaan, jalon,
 Josta elämänsä valon
 Vuosisata saa.
 Katso silmän salamoita
 Urhon, joilla maailmoita
 Hän voi johdattaa.

Mutta sulo, hellyys kusta? —
 Selman' aamuhuntu nosta:
 Katso katsettaan
 Kainoa, ja poskein kukkaa
 Katso sen ja mustaa tukkaa
 Tuuleess' irrallaan.

Eli seuraa ystävääni
 Mökkiin, kun hänt' tuskan ääni
 Kutsuu kurjain luo.
 Katso, kun hän pienosille
 Nyykkii, silmin sairahille
 Lohdutusta tuo.

Kuva taivaan asujitten,
 Maassa haamu enkelitten,
 Muoto ihmisen!
 Tomua vaan sievistätkö?
 Iaisyydessä viel' etkö
 Itke hymyten?

Ah jaa! enkeleitä vielä

Selma innostaa, kun siellä

Näyttää kasvojaan.

Selma! seurass' autuaiden

Laaksoissa sun taivaan maiden

Vielä nähdä saan.

Kolme Hemmetärtä.

Selma pieno, hymysuu,

Lorutellen kätkyessä,

Näki, min näk' Kytheressa

Runoniekka, mut ei muu;

Näki loistees' ihanuuden

Kanottaren kalden hän

Käsin toistaan hellivän,

Hellyyden, Viattomuuden.

Kuin Kupido, leikiten

Vielä sokernuolillansa,

Hyväilevi siskojansa,

Kumppanina kyhkyjen;

Hymyten hän ilahuttaa

Tahtoo sulovieraitaan,

Joilla, kehdoll' liehuissaan,

Miel' on häntä härjaannuttaa.

Heille antaa kätösen:

He koki', otsa otsaa vastaan,

Seisaltuvat liehunnastaan

Punehtuin ja itkien.

Taivasvalo huoneen täyttää;
Lapsi heitä kummastuu
Ja, kun suuta ei saa suu,
Heidän muotoisekseen näyttää.

Mikä henki heijahan
Koski sitte, sit' on tiedä.
Aika pienosen jo viedä
Ehti nuorten seurahan.
Tanssiin häntä kun nää kaksi
Sulotarta johtivat,
Nuorukaiset tunsivat
Sydämensä palavaksi.

Kuiskutus käy: katsokaa!
Punastuin, laill' aamukoiton,
Sadankin hän voittaa voiton;
Vaan ne — jälleen kadottaa.
Sikskuin luo sen kolmas hento
Hemmetär, sen maatessa,
Eräänä lens' iltana
Taivaasta kuin tähtilento.

Uness' *Äly riemuisa*
Kuiskas korvaan nuorikollen:
"Viatonna, hellän' ollen
Miellyttää voit muita sa.

Säilyttäakses mieltymystään
Ollos lysti, alykäs."
Selma! ohjett' ystäväs
Seuraat tarkkaan — liian tyystään!

Ainoa muisku.

Sis lähdet pois, mun rantaan tänne jättäin
 Kuvana kulkuasi katsomaan.
 Purista vielä oiettua kättäin;
 Suo hymyäs viel' että nähdä saan.

On mennyt taivaan-autuas se aika,
 Kun luokses hiivin hiljaa kammariin,
 Ja silkkivaattes kahaus, kuin taika,
 Mun vartovan jo saatti hurmoksiin.

Ja hoitamaisi kukkain tuoksu mulle
 Suloista lausui, mitä, tiedä en:
 Sikskuin mä pääsin vihdoon vastaan sulle,
 Ja vaiti seisoin, sua katsellen.

Kaikk' on jo ohi — milloinkaan en kuulla
 Saa, seisten takanas, kun neuloissas
 Tai klaverillas laulat sulosuulla,
 Enk' kosketella kaunokutrias.

Nyt muisku viimeinen ja ensimmäinen,
 Kun veljelles, se ainoo, mulle suo.

Poskellas juoksee kyynel kiiltäväinen:
 Ah! anna suudella mun siitä tuo.

Sen anteeks antaa heimos kopeainen,
 Kun sulta pyytää lempeä sen vaan.
 Sua sitte hän, kuin lapsi kuuliainen,
 Vaan itkee, muistaa, nää ei milloinkaan.

Muistatko mua joskus poissa siellä?
 Tok' — unhot ja ole onnekas!
 Ja mä? — Kyll' loppuu murhe. Siksi vielä
 Ma siinä vaan voin olla autuas.

Vanha soturi.

Balladi.

Saimaassa saar' on, rantaan sen
 Muu aivan harvoin kulkee,
 Kuin kajat järven myrskyisen,
 Jok' alloillaan sen sulkee.

Siell' eli vanhus rauhassaan
 Pois tieltä tyhmäin, hurjain,
 Joillenka hyve pilkka vaan
 On, naura kyynel kurjain.

Äänettä kulki huoaten
 Hän paikkoj' autioita,
 Miss' nalto kuohui pauhaten
 Ja pieksi kallioita.

Tien kyynel oli nurtanut
 Sen poskeen kuihtuneesen;
 Ja monta tuulta tuuhonnut
 Sen tukkaan harvenneesen.

Käy murheitansa laulamaan
 Nyt, Selmaseni hellä!

Vedestä silmäs kastukaan!
 Hänt' itke sydämellä.

Nähtiinpä, lausui, aikainin
 Mä mieheks uljahammaks;
 Sodassa Valkialan sain
 Tään käteni ma rammaks.

Sain rintahani tähtösen;
 Mink' kunnian se antaa?
 Nyt sitä, sairas, nälkäinen
 Saan harmaapäätä kantaa.

Tok' onneen' olin tyytyänyt;
 Mull' eli tytär vielä.
 En kalliimpaa ois löytänyt
 Maailman riemutiellä.

Hetkillä tuotti tuskien
 Hän mulle lohdutusta:
 Silmistään sulo sydämen
 Näin, tunsin huojennusta.

Mut ainoa hän turvan', oi,
 Ei kanan ollut taällä!
 Kukoistaa hänet taivas soi
 Myrskyisen kummun päällä.

Oi' ilta: päivän laskemus
 Viel' loisi maata, merta,
 Ja tulen kävi huokaus
 Vedellä viime kerta.

Läks tyttön' yli ulapan
 Luo kummun kirkkotarhaan,
 Jonk' alle äiti vainajan
 Näk' ennen menneen varhaan.

Laaksossa kulki kuolleitten,
 Murheisna oli mieli,
 Kun hellän suruvirtosen
 Alotti satakieli.

Ristillä äitins' aatteissaan
 Hän seisoi; katkerinta
 Vuodatti kyynelt', naltoomaan
 Huokaava kävi rinta.

Silloinpa saapui vieras, niin
 Kaunoinen! neidon luoksi;
 Kukaksi kyynel muutettiin,
 Jok' kasvoill' immen juoksi.

Hän alkoi käydä hämmillään:
 Tätä hälle seuraajaksi,

Kädestä ottain, pyrkimään
 Hän vaiti rantaan läksi.

Hän vastas kaino, viaton,
 Kun kysyi seurustaja,
 Ett' isä vanha sairas on,
 Ja suojanansa maja.

Tuo lause sydämeen tään soi.
 Hän silmänsä, jok' kastui
 Itkusta, vaiti maahan loi.
 Nyt purteen pari astui.

Huoleisna katsoin purtta mä,
 Jok' eessä metsän kulki.
 Puhelduin, että ystävä
 Hän miehen oli julki.

Mä huusin: viettelijän nään!
 Tuskissa surutunnon;
 Mut riemust' itkein mieheks tään.
 Näin kunnian ja kunnön.

Alustalaistens' isä hän
 Oi' aatelinen, olla
 Ei huollut liepeenpitäjän'
 Kuninkaan kartanolla.

Ei käynyt ollut vainoomaan
 Otusta turvatonta,
 Kätköistä majan etsi vaan
 Hellästi onnetonta:

Kun häntä murhe viaton
 Hellytti tyttäreni
 Ja saatti luoksen', erakon,
 Ovelle majaseni.

Kuin Patriarkin teltin luo
 Tul' enkel' ennen kaukaa,
 Niin armiaana tuli tuo
 Suojaamaan mua raukkaa.

"Oi, jätä ranta rautainen,
 Isäksi tule mulle!"
 Holla työnsin tyttären'
 Ma hiljaa uskotulle.

Iloisna, mies jo väsynyt,
 Ehtoolla erämaassa
 Näin usman jälkeen ruskon nyt
 Valossa loistokkaassa.

Voi, pettäväistä loistetaan!
 Voi riemukyöneleitä!

Kaikk' katosi ja mulle vaan
 Toi murhekyneleitä.

Meit' ennen häitä äänellään
 Peljätti korppi musta.
 En tiennyt, rinnass' akkiään
 Miks tunsin ahdistusta.

Todeksi kävi liioinkin
 Kaikk'! Kurja tyttö parka!
 Vavisten vihkihamehin
 Hän seisoi, kauhus' arka.

Järvelle itketn katselt:
 Ei näy siellä sulho.
 Hän juoksi saaren ympäri:
 Ei tullut sieltä sulho.

Pimeeksi pilvi kävi ja
 Nyt Herran ilma nousi.
 Me näimme — julmaa! lantoja
 Kuink' aalto järvess' sousti.

"Voi, Herra!" — huusi tyttären' —
 "On hattu päällä sannan.
 Voi, Herra!" — huus hän vaaleten,
 Kun ruumis juoks luo rannan.

Säikähtyneenä kuollehen

Luo lensi hän kuin nuoli:

Yljäkseen kohta tunki sen —

Ja huokasi — ja kuoli.

Vuosista raskas, onneton,

Vaan murheitteni kanssa

Käyn kurja täällä, kuolo on

Nyt terve-tultuansa.

Pienoiset.

Kun, pappa, äsken mennä sain

Kiltisti huonehesen Herran,

Ma loistin valkoharsollain,

Kuin ruhtinatar, ensi kerran —

Sen harson joulupukki toi

Ja puskea se tahtoi vielä,

Ma säikkähdyin ja huusin: voi!

Vaan Vilhon sarvilla näin siellä.

Se harso, punaröijynein,

Kuink' kaunis! "Herra sua auta!"

Niin huusi mummo, "lapsosein,

Niin olet kannis huntus kautta,

Kuin Magdalena, itkien

Jok' Kristuksen on ristin alla" —

Ja vierivän näin kyynelen

Isolla mummon biblialla.

Ja pappa pikku nirpakaks

Mua kutsui, huiskas lapasella;

Ja Stella luuli vierahaks

Nyt mun ja alkoi luskutella;

Ja pappa nosti rekehen

Mun mamman viereen; — läiskis! Polle
Samassa juoksun kiireisen
Pihasta alkoi aukiolle.

Janetta! älä vilku näin,
Vaan istu suoran! äiti huusi.
Kun nousin suoraks pystypäin,
Hui! törmän all' on harso unsi,
Ja ilmassa se liehuili
Juur meidän valkokyyhkyn lailla.
Nyt luulin saavan' iäti
Ma huntuani olla vailla.

Mut yks kaks! tuli akkiään
Niin sorja poika — ja hän loikki,
Käskyttä kunkaan, ketterään,
Kuin Wilhon kiekko, törmän poikki,
Ja nauhasta sen kiini sai,
Kuin mummon kissa siipeen kiiti
Paskystä, kun se huus: hui, hai!
Ja ympäri sen lenti, liiti.

Siin' ällistynnä istuu nyt
Kuvana kaks, tien keskell' aivan.
En hupsu hänt' ees kiittänyt,
Niin ujo olin, tähden vaivan,
Kun hattuns', orponani kuin,

Omaisna nostaa hän jo ehti.
"Sen sain", hän lausui hymyänin,
"Vaikk' kyllä lensi niinkuin lehti."

Kun kirkoss' sitte katselin
Ma harson reikää, mammalleni
Vahingost' tuosta kuiskasin —
Hän kuoriss' eess' on silmiäni.
Ja hartioilla tukka sen
Pitkällen riippui, niinkuin kappi,
Kuin kahvi ruskee, hinkkasen
Jos kermaa siihen kaadat, pappi.

Thossa maidon, mansikan
Karv' oli, povi aivan avoin,
Nutussa sini taivahan,
Kädessä hattu sievin tavoin.
En nähnyt sellaista ikänäin. —
Kertoihan amman' enkeleistä!
Niin — joista ennen unta näin,
Häneksi muistan yhden heistä.

Mut kuules, pappi! — katsoissain
Punastuin yli silmiäni;
Ja loiskis! penkkiin rasiain
Putosi soker'-ryynineni.
Hän kuoriss' silmäs' sinne päin

Isoilla sulosilmillänsä.
 En tiedä, jotakin mä näin
 Ruskeisaa silloin silmissänsä.

Se hyvää, hellää oli niin!
 Hänt' oisin suonut halaella.
 Miel' oli mennyt unelmiin,
 Kun pappi päätti Aamenella.
 Miss' sormikkaan' on? kysäsin.
 Kädessähän on! vastas äiti.
 Voi kuinka häntä häpesin,
 Kun hän siit' astuin nyökkäs vai!

Kun akkunassa makasin
 Kotona, kahdeksan hän kertaa
 Ohitse käv' eestakaisin
 Tervehtäin yhtä monta kertaa.
 Nyt soi! vait! missä harson' on?
 Ah, pappi! riemuisempi ennen,
 Kun läksin iltakirkkohon,
 En ollut, kuin nyt sinne menen.

Viisut.

Samppanjaviina.

Juo! pian juomasi kiehuva
 Haihtuvi: juo!
 Suurta, suloista jos tahtonet, veli,
 Nestehen silt' älä haihtua suo.
 Kenpä sen kuohua vaan ihaeli,
 Vettä, vain vettä sai tomppeli tuo.

Saas! sulohetki nyt liehuva
 Paalläs' on: saas!
 Tunne ja nauru, vaikk' kyllä on sievä,
 Kestävi tuokion, haihtuvi taas.
 Nauttios! kohta ne hetki on vievä. —
 Pilvien pääll', ilo, on kotimaas'!

Pois pian riemu se riehuva
 Rientävi, pois,
 Viinoja maistaen nuori kyll' luuli,
 Että hän riemua niist' aina jois,
 Taikka sen tuova ois purpurahuuli. —
 Ah, miten maassa se viipyä vois!

Nuorelle tytölle.

Kevähällä, neitonen!

Seppeloitse päätä.

Tanssi; aik' on varhainen

Tanssista sun jäädä.

Huomenna jo sulous

Sulta kenties kulkee;

Nuoremp' ehkä kannus

Päivän sulta sulkee.

Katso peiliss' itseäs,

Kun se kiittää sua:

Kerran suora ystäväs

Saa kyll' unhottua.

Nuoruksaisen innossaan

Liehuiss' saapuvillas,

Leiki neulospuillas vaan,

Soita klaverillas.

Mairesauks tuo koht' ei näy,

Herrakses hän muuttuu.

Lapsi itkee, kätkyt käy,

Mutta soitto puuttuu.

Runokukkain paimintaan

Vielä käy niin kauvan.

Leiki lemмен kanssa vaan,

Niinkuin kanssa vauvan.

Kohta mielin murheisin

Naidun naisen lailla

Heräät sä harmihin,

Seppelettäs vailla.

Rausuilla on avion

Pistimiä varmaan.

Toki tuskallisemp' on

Olo neidon harmaan.

Riemuitse, kosk' kukkamaas'

Kukkii, elämällen.

Viisitoista vuottas taas

Et saa koskaan jälleen.

Nuorukaiselle.

Poika nuori, malja juo!

Tyttös puolestansa

Juovan riemuksina sun suo

Ystäväisi kanssa,

Jotka maljoin soittavat

Riemun sointoisuutta,

Innoissansa laulavat

Maan tään makeutta.

Sulla suo hän kernahan

Maljan kivenöivän,

Poskes purpuroitsevan,

Silmäs säkenöivän,

Suo ett' tuntees hienous

Karheuden poistaa,

Että sielus innostus

Kasvoissasi loistaa.

Juo! — ja elämäsi säät

Tunnet tyveniksi.

Katso lasihin! — ja näät

Maan tään Edeniksi.

Maljass' sulle puhtans

Tofuudenkin hoitaa.

Maljassasi rakkaus

Taivahansa hoitaa.

Juo! mut muista määräsyy's! —

Syrach kirjassansa

Lausuu: "viina, ystävyys

Oiv' on vanhoillansa."

Ah, mink' ilotuntehen

Ukko mahtaa kantaa,

Vaahaa viinaa vanhoillen

Veikoilleen kun antaa.

Ainoa lasi.

Valtssist' astu varpahin
 Tänu, nuorukainen!
 Laseiss' säilkyy Moselin
 Viina vaahtoovainen.
 Kupidonit nuolliaan
 Kastavat, kas, noissa!
 Riennä lasi ottamaan
 Tanssist' ollen poissa.

Malja juo sa äänehen
 Kaikkein kamotarten,
 Vaikka juot sen vaieten
 Tyttöäsi varten.
 Katseestas hän nähdä voi
 Mieles ymmärrystä.
 Tanssi, viina, lempi! oi,
 Taivaist' yhdistystä!

Silmästä kun putoaa
 Viinaan helmi sulta,
 Sulle silloin leimuaa
 Sydämensä tulta.

Mit' on huvitukset nuo
 Nuorna nauttimasi
 Sielus' intoon, minkä tuo
 Ainoa se lasi?

Riemun heikinen.

Pois suru haikea
 Huomenen luo.
 Nauttiös kaikkea
 Hetki mit' tuo.
 Kukkaisiaan
 Saamahan riennä,
 Kohta se viennä
 Pois on ne — itse sä mult' olet maan!

Las' ota hohtava,
 Laula, kuink' on
 Rakkaus johtava
 Kaikk' ilohon.
 Päästämästäs
 Vaan Ihatarta
 Luotasi karta.
 Päästättäpäs! häntä et nää ikäväs.

Juo surutonna, kuin
 Nuorena joit.
 Juo viatonna, kuin
 Muinakin voit.

Into hyveen
 Kanss' ilon antaa.
 Seppeltä kantaa
 Viisaus, luona kun' on rypäleen.

Riemuin kilistele
 Viel' lasias.
 Kättä puristele
 Viel' ihannas.
 Kohta kenties
 Saa et sit' tehdä,
 Neitoas nähdi:
 Ystäväs tai sun vie viikatemies.

Hautahan mielläsi
 Nukkunet myös,
 Kosk' elontieilläsi
 Paättyvi työs.
 Ilta kun on
 Nauttien mennyt,
 Yö jo ylennyt,
 Maantahan, noustahan taas ilohon.

Kevätlaulu.

Kevät tullut taas jo on
 Ruotsiin, riemuitkaamme!
 Henki sen sai hallinnon;
 Riemukyynel taivohon
 Katsoo, tehden arvelon,
 Mitä syksyksi saamme.

Kööri.

Kevät tullut taas jo on
 Ruotsiin, riemuitkaamme!

Aika all' on tuomion;
 Herraa kuullelkaamme!
 Aitta kun on viljaton,
 Luotamme syys-satohon;
 Toukokuu kun vasta on,
 Medetön on maamme.

Kööri.

Aika all' on tuomion;
 Herraa kuullelkaamme!

Ylioppilaslaulu.

Ylioppilas! sen arvoisua
 Jos juot kuin veli meille,
 Noh! oppineena, urhoisna
 Totuuden astu teille.
 Virka ja oppi — ne sulle, totuus!
 Pyhitämme me miellä ja kiellä.
 Tiemme jo työllemme on suloisuus,
 Onnen saamme me kunnian tiellä.

Kööri.

Virka ja oppi — ne sulle, totuus! j. n. e.

Studentti! se on ahkera,
 Mies ahkeruuteen luotiin.
 Se luomon onpi eloa,
 Ja voimaa siihen suotiin.
 Maan matosesta sa tähtiin näät,
 Aikaans että he tietävät käyttää.
 Emmeko ihmiset siis älykkäät
 Aiallamme voi totaamme täyttää?

Laps' ahkernuden oppi on,
 Kun hyve: niiden kautta

Sa taivahisten arvohon
 Maast' itseäsi anta.
 Pappi jos aikanas tai joku muu:
 Lahjas vaan ylevämmäksi saata.
 Mut älä anna, kuin nukkuvu puu,
 Järkes tai vapautesi maata.

Vaan viisauksin halajaa
 Kaunisteeks hempeyttä,
 Kuin kullall' ilma kaunistaa
 Pilveinsä synkeyttä.
 Tanssia joskus sun myös suo *Porthán*:
 Lyyran kanssa myös *Sokrates* hyöri.
 Mut lukiessasi nuhota vaan
 Valssis, ettei se päässäsi pyöri.

Käy Mimerin sä lähteen luo
 Ain' oppijan os kanssa;
 Mut muiden heittää tauseiss' suo
 Ylpeesti hansikkansa.
 Arvosi sulla jos suuri jo on,
 Suurentaa sen voi kainous vielä.
 Kunniastaan jok' on vaatimaton,
 Hält' ei yksikähän sitä kiellä.

Sä älä keikarina käy,
 Tai kirjakoima loista;

Äläkä hempeäksi näy,
 Tok' kirjain pöly poista.
 Halpa on yötyrien urous:
 Puolustaa vintonta tok' koita.
 Näytä, ett' tomppelien kirouks
 Milleinkaan tok' ei tietoa voita.

Savosta juosta juomarein
 Kaunnottareill' on pakko.
 Ei ollut Bakkho tynnyrein
 Tuo Foibon veli, Bakkho.
 Juhlana juo lasi, juo parikin
 Riemuitakses, ei juomisen tähden:
 Juo, kuin jos neitosi häähamehin
 Seisois luonasi juontisi nähden.

Varjelkoon kuva viaton
 Uneksitun tuon kultas
 Ujona työstä turmion
 Tulista tunnetultas:
 Etta kukoistava poskesi ois,
 Kun käyt siskojes seurahan arkaan,
 Huoleinen äitisi riemuita vois,
 Kun hän tutkinut on sua tarkkaan.

Nää säännöt meidän neuvoston
 Otatko seuratakses?

Niin juodaan! — Viel' yks ehto on,
 Ei tarha kuullellakses!
 Vanno viholliseksi ainiaiseksi
 Aikaa, sielua sortava peli.
 Vannotko? — siis tule liittolaiseks!
 Maljas juomme nyt, terve, sa veli!

Siis maljas, maasi istutus,
 Valittu kansastasi,
 Sa seutusi jo kaunistus
 Käsissä hoitajasi!
 Kukkasi tuoksukuhon talohon,
 Jossa tutkitahan kävijältä:
 "Tekkohan poikani täyttävä on,
 Mitä maa ja me toivomme hältä?"

Sun maljasi, jos vanhempaas
 Hoittaa kiitossana
 Sinusta, kun käyt luokseen taas
 Terveenä, viisahana.
 Maljasi vielä, isällesi niin
 Jos viet kunnialausehen moisen —
 Piiretyn ainoast' ei paperiin —
 Ett' tavoitastasi nähdä hän voi sen.

Juokse, poronen.

Juokse, poronen,
 Yh' tunturein!
 Teltill' armaisein
 Löydät, kuoppien,
 Paljon jakälää
 Hangen peittämää.

Päiv' on lyhyt vaan,
 Mutta pitkä tie.
 Lauhaissain pois vie
 Meidät joutuiseaan!
 Täällä ei rauhaa saa,
 Vaan sus' ahdistaa.

Kotka tuoll' lens': sen
 Süivet, ah, mull' ois!
 Pilvi rientää pois:
 Sen päällä istuen
 Mä jo näkisin
 Kullaa kotihin!

Sä, jonk' kahleiss' on
 Sielun' ainiaan —

Niinpä kielotaan
 Peura porohon —
 Kosken voimin mun
 Vedät luokses sun.

Sitte kun sun näin,
 Monin mietinnöin
 Pyörin, päivin öin.
 Tok' yks mielessän
 Ain' on: kuinka vaan
 Omaksein sun saan.

Piile mua taa
 Kotinurkkies,
 Koita porones
 Metsään kiiruhtaa!
 Tieltä poistumaan
 Nurkat, männyt saan.

Juokse, poronen,
 Yli tunturein!
 Teltill' armaisein
 Löydät, kuoppien,
 Paljon jakalaa
 Hangen peittämää.

Pöytälaulu.

Kun pöydässä ystävän leikkiä saa
 Täll' laskea, kun lasi hohtaa,
 Niin juo, veli, unhoti murheinen maa,
 Useinpa et riemua kohtaa.
 Kuin kukka, on riemu: nyt kukkivi hän,
 Vaan huomenna kuihtuvi taasen.
 Niin nauti, nyt tietäen sen elävän,
 Kun tuoksukin viel' lemuaa sen.

Ken huo'aten sarrut ei maan elämää?
 Murheesi tok' kestistä poista.
 Nyt vaan eläköön ilo; toivosi nää
 Laseista nyt loistavan noista.
 Maljaasi vain muista: jos täysi, pois juo;
 Jos tyhjä, het' amma se täyttää.
 Hyvyydelle ensiksi kunnia suo,
 Saat sitte sen riemulle näyttää.

Emäntätä siis lasi kunnioittaa
 Ensiksi: hän riemun on juuri.
 Isäntätä sitte, ja kunnian saa
 Maljakko sen mahtava, suuri.

Molemmille tääll' lasi, laulu nyt soi,
 Kauniisti he yhtehen luotiin.
 Ken myrtejä, haa rypäleitäkin loi,
 Hoksi ne kumpikin suotiin.

Isäntä hän olkohon vaan varallaan,
 Ett' usia maljoja juodaan,
 Kun maljojen mautille viel' yhä vaan
 Rank' arvoa kestissä suodaan.
 Puhetta kun vielä nyt nieltävi hän,
 Jokaiselta, sulta ja multa
 Saa maljasen kaikkia hempeämmän
 Hiljaksehen nyt oma kalta.

Kanoni.

Isäntä ei tyhjät nää
 Pitomaljat kiitä:
 Veli kullat, täyttäkää
 Kanssani nyt niitä!

Pidoissa ei vieraita
 Täydet maljat kiitä;
 Veljet, tyhjaks kaikkia
 Juokaa kanssaa' niitä!